

El Papa Sant Joan-Pau II també ens parla de la Nació Catalana

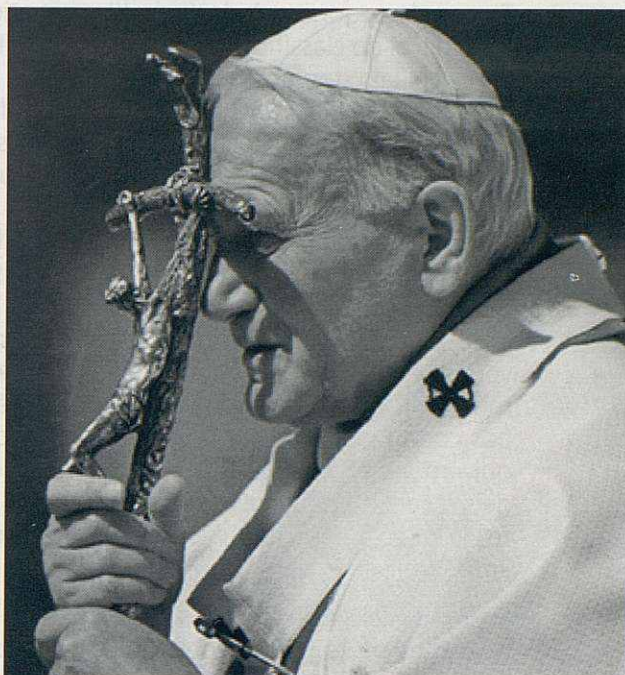
La nació, és en efecte, la gran comunitat dels homes que resten units per lligams diversos, però sobretot, i precisament, per la cultura. **La nació existeix per la cultura i per a la cultura** i així és la gran educadora dels homes a fi que puguin ser més en la comunitat.

La nació és aquella comunitat que **posseeix una història** que supera la història de l'individu i de la família. És també en aquesta comunitat, en funció de la qual tota família educa, que la família inicia la seva tasca d'educació, començant pel que és més senzill: **la llengua**. I així possibilita que l'home, infant encara, aprengui a parlar per tal d'esdevenir membre de la comunitat que és **la seva família i la seva nació**. (...)

Sóc fill d'una nació que ha viscut les experiències més grans de la història, que ha estat condemnada a mort pels seus veïns diverses vegades, però que ha sobreviscut i que ha continuat essent ella mateixa. **Ha conservat la seva identitat**, i ha conservat, malgrat les divisions i ocupacions estrangeres, la seva sobirania nacional, no perquè es recolzés en els seus recursos de força física, sinó **recolzant-se únicament en la seva cultura**. Aquesta cultura s'ha manifestat, atesa la circumstància, com a dotada d'un poder superior al de la resta de forces.

El que dic ací respecte al **dret de la nació al fonament de la seva cultura i del seu esdevenidor** no és, doncs, el ressò de cap nacionalisme, sinó que es tracta sempre d'un element estable de l'experiència humana i de les perspectives humanistes del desenvolupament de l'home. Hi ha una sobirania fonamental de la societat que es manifesta en la cultura de la nació. Es tracta de la sobirania per la qual l'home és, al mateix temps, sobirà suprem. I en expressar-me així, penso igualment amb una profunda emoció interior, en les **cultures de pobles antics que no han capitulat** quan s'han trobat enfrontats amb les civilitzacions dels invasors i continuen essent per a l'home la font del seu ésser d'home en la veritat interior de la seva humanitat. (...)

En adreçar-me a vosaltres, senyores i senyors, que des de fa més de trenta anys us reuniu aquí en nom de la primacia de les realitats culturals de l'home, de les comunitats humanes, dels pobles i de les nacions, us dic: amb tots els mitjans a disposició vostra, **vetlleu per aquesta sobirania fonamental que posseeix cada nació en virtut de la seva pròpia cultura**. Protegiu-la com a nineta dels ulls per a l'esdevenidor de la gran família humana.

Protegiu-la!. **No permeteu que aquesta sobirania fonamental esdevingui una presa de qual-sevol interès polític i econòmic**. No permeteu que esdevingui víctima dels totalitarismes, imperia-lismes o hegemònies per a les quals l'home no compta si no com a objecte de dominació i no com a subjecte de la seva pròpia existència humana.

Per a aquests també la nació —la seva pròpia nació o les altres— només compta com a objecte de dominació i d'esquer d'interessos diversos, i no com a subjecte. El subjecte de la sobirania que prové de la cultura autèntica que li pertany en sentit propi. **¿No hi ha, en el mapa d'Europa i del món, nacions** que posseeixen una meravellosa sobirania històrica provinent de la seva cultura i que, amb tot, al mateix temps estan privades de la seva total sobirania? **¿No és un punt important per a l'esdevenidor de la cultura humana, important sobretot en la nostra època, quan és tan urgent d'eliminar les restes del colonialisme?**

(Discurs del Papa Sant Joan-Pau II a l'Organització de les Nacions Unides per l'Educació, la Ciència i la Cultura, París, 2 de juny de 1980. Punts 14 i 15. Fragment extret del llibre Fet nacional i magisteri social de l'Església d'Antoni M. Oriol i Joan Costa. Editorial Proa).

Selecció de Mn. Pere Farriol

Propagueu ronçana